

[Knud Thomsen.]

Køges nærhed, hvor jeg selv har den fornøjelse at være direktør for en virksomhed, og jeg ved, at beskæftigelsesforholdene har ændret sig således, at vor eksport i høj grad hæmmes i store perioder af året på grund af manglende arbejdskraft. Der ser man, hvor udviklede forholdene kan være; det, der er godt det ene sted, skader det andet sted.

Jeg vil gerne korrigere en misforståelse, der øjensynlig er opstået. Jeg har ikke sat markedsforholdene i relation til egnsudvikling, men til erhvervsplacering, hvilket er noget andet; jeg vil tro, at den højtærede minister og jeg kan være enige om, at det gør en lille forskel.

Med hensyn til § 7 kan jeg godt se det ærgerlige i, at et tilsagn om finansieringsbistand fra staten ikke kan udnyttes på grund af pengemarkedets forhold i et samfund, hvor alle ydre forhold er til stede. Hvor man mener at et projekt kan og bør gennemføres, foreslås da muligheden for statslån reserveret. Jeg må finde den udvikling uheldig, og jeg må finde den dobbelt uheldig, når staten i sin lånepolitik holder en rentefod, som er ude af balance med den rentefod, staten gennem sin øvrige politik selv har skabt i landet. Det skaber nemlig en usund efterspørgsel efter statslån, og det er det, vi fra vor side i så høj grad er modstandere af.

Derudover vil jeg sige, at jeg også har givet udtryk for, at en rådgivende virksomhed finder vi fra vor side i høj grad ønskelig.

Endelig vil jeg sige til den højtærede handelsminister, at jeg ligesom han synes, vi skal vente med navnet på loven, til vi er færdig med udvalgsbehandlingen; så er det muligt, at vi kan finde det rigtige navn til sidst.

Rimstad: Til den højtærede handelsminister vil jeg sige følgende: det afgørende er, at den optimisme, hvormed ministeren omtalte den danske industris muligheder fremover, f. eks. under fællesmarkedets vilkår, ikke deles af mig under de vilkår, den højtærede minister byder på. Selvfølgelig skal vi ikke afstå fra at smøge ærmerne op og begynde den omlægning, som vi alle anser for fornøden; men midlerne hertil er vi ganske uenige om. Vi ønsker som den eneste

rigtige og naturlige løsning at forøge den private opsparing, således at tilstrækkelig investeringskapital kan tilvejebringes. Den højtærede minister ønsker at opkræve skatter og dele disse ud som tilskud til omlægningen. Her går skillevejen mellem den borgerlige opfattelse og socialismen. Jeg har med dette lovforslag i hånden konstateret, at den højtærede minister i hvert fald ikke befinder sig på den borgerlige side af skillelinjen.

Handelsministeren (Baunsgaard): Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Rimstad, at hvis han skal drage skillelinjen, tror jeg aldrig vi kommer til at stå på samme side. Men lad det være.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen sagde, at jeg skulle indstille mig på en saglig drøftelse. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at hvis han under denne debats forløb har ændret indstilling og selv er villig til det, vil han altid finde mig hjemme.

Dernæst sagde det ærede medlem, at investeringsmængden er for lille; det er jeg enig med det ærede medlem i; men hvad jeg ikke synes er rimeligt, er at forsøge på at stille dette lovforslag op, som om det afgørende øvede indflydelse på investeringsfordelingen her i landet. Det er det alt for beskedent til. De samlede investeringer her i landet beløb sig i 1960 til over 11 milliarder kr. I 1961 anvendte industrien til sine egne investeringer over 1½ milliard kr., altså over 1 500 mill. kr. Så kan man ikke komme og sige, at dette lovforslag vil afgørende dirigere investeringerne i erhvervslivet, når det kun beskæftiger sig med investeringer i industrien på omkring 100 mill. kr.

Når man så siger, om ikke dette spring fra de hidtidige 65 mill. kr. til de 100 mill. kr. er meget, så kommer det an på, hvilket sammenligningsgrundlag man har. Tager man igen sammenligningsgrundlaget i industriens egne investeringer, er disse mere end fordoblet siden loven af 1958, og det viser altså, at det, at vi nu går fra 65 mill. kr. til 100 mill. kr., ikke giver forholdsvis den samme indflydelse som i 1958.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Knud Thomsen i, at arbejdskraftens fordelning altid vil ramme vilkårligt og kan gøre ondt visse steder, og desværre må man sige,